

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG

Cím: 1139 Budapest Teve u. 4-6. 1903 Bp. Pf.: 314/15

Tel: 443-5573/33104

Fax: 443-5733/33133

E-mail: orfkvezeto@orfk.police.hu

Szám: 29000–105/431/2013. RP.

Tárgy: alapvető jogot sértő
rendőri intézkedés
elleni panasz elbírálása

H A T Á R O Z A T

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdés *b)* pont *ba)* alpontjában biztosított jogkörömnél fogva a panaszos által benyújtott panasz tárgyában folytatott új közigazgatási eljárásában – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület) 246/2011. (VIII. 31.) számú állásfoglalása megállapításaira – a panaszt

elutasítom.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. §-ának (1) bekezdés *a)* pontjára és (2) bekezdésére, valamint 109. §-ának (1) bekezdés *a)* pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1539 Budapest, Pf.: 632.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kell benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni, illetve azt a fenti határidőn belül a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz is be lehet nyújtani. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése, 326. § (7) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdés *a)* pontja).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Baranya Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A panaszos panaszában előzményként előadta, hogy korábban felvételeket készített a M-i Polgármesteri Hivatalban tartózkodó személyekről. emiatt feljelentést tett ellene az egyik biztonsági őr és a polgármester titkárnője tette. Csatolt a panaszához egy CD-t melyen a sérelmezett két felvétel található. Az első felvétel az október 29-i testületi ülés felvétele a M-i Városi TV adásából, mely a You-Tube videómegosztó portálon „Narancs diktatúra M-on” címen található. A panaszos előadja, hogy a YouTube portálon e videó alatt található adatok azt közlik, hogy 2010. november 14-én töltötték fel és a panasz megírásának napjáig 597-en tekintették meg – tehát a mai napig fent van. A második felvétel a CD-n, a 2010. november 26-ai testületi ülés előtti történéseket rögzíti, mely a panaszos ellen tett feljelentés tárgya. Ezen videó a YouTube videómegosztó oldalon a „Narancs diktatúra folytatódik M-on” címmel található. Feltöltési ideje az adatok szerint 2010. november 25. és 3138-an tekintették meg, azaz ez felvétel a panasz megírásakor ugyancsak megtalálható ezen a honlapon. De fent található a panaszos mohacsivalosag.hu internetes oldalán is a mai napig. Ennek ellenére a panaszoshoz ez idáig semmilyen kérelem vagy felszólítás nem érkezett, hogy távolítsa el a felvételt, mert az személyiségi jogokat sértene (sem személyek részéről, sem a rendőrség részéről, sem az eljárás előtt, sem azóta).

A panaszos szerint az egyik feljelentő a biztonsági őr, aki a panaszost nem engedte be a terembe. Ugyanakkor véleménye szerint a biztonsági őr, mivel a testületi ülésen megjelentnek tekinthető, ezért az ő személyiségi jogait a felvétel nem sérthette. A polgármester titkárnője pedig köztisztviselő, aki maga is részt szokott venni a testületi üléseken a jegyzőkönyv vezetésben. A panaszos véleménye szerint – mivel ő köztisztviselő, és amúgy is részt vesz a testületi üléseken ahol bárki képi, illetve hangfelvételt készíthet és azt szabadon terjesztheti – az ő személyiségi jogai sem sérülhettek a felvétel nyilvánosságra hozatalával, így a rendőrségnek a feljelentést el kellett volna utasítani, hiszen azt olyan személyek tették, akiknek személyiségi jogai nem sérülhettek a felvétel közzétételével.

A panaszos idézi az 57/2000. (XII. 19.) AB határozatot, mely a következőket tartalmazza: „Az Ötv. 12. § (3) bekezdése értelmében a képviselő-testület ülése nyilvános. Ez alól csak a 12. § (4) bekezdésében foglalt esetekben lehet eltérni A képviselő-testületi ülésen elhangzott előterjesztések, nyilatkozatok, az ott történt események (különös tekintettel az egyes képviselők szavazataira) közérdekű adatnak minősülnek, így főszabályként bárki által szabadon, korlátozás nélkül megismerhetők és terjeszthetők. A képviselő-testületi ülések nyilvánossága éppen ezt a célt szolgálja. Nem igényel különösebb bizonyítást az, hogy ha a képviselő-testületi nyilvános ülésen hallgatóként történő részvétel alkalmával az ott elhangzottakat és a képviselők által leadott szavazatokat bárki megismerheti, azokról feljegyzéseket, sőt felvételeket készíthet és azokat később szabadon terjesztheti....”

Csatolta még a panaszhoz az ombudsman egy állásfoglalását, melyet a testületi ülések látogathatóságával kapcsolatban tett, mely világossá teszi – véleménye szerint – szintén azt, hogy a feljelentést tevő két személy személyiségi jogai nem sérülhettek a felvétel nyilvánosságra hozatalával. A panaszosnak a tudomására jutott azóta azon információ is, hogy a videómegosztó portálokra feltöltött felvételek abban az esetben sértenek csak esetlegesen személyiségi jogokat, ha neve vagy címe elhangzik, kiderül valakinek a felvételből. Ilyen az ominózus felvételen viszont nem szerepel, tehát senkinek sem került fel semmilyen adata a netre se általa, sem ismeretlen személy által. Egyúttal pedig senki nem is kereste meg az ügyben, hogy a felvétel sérti a személyiségi jogait, azt távolítsa el.

A panaszos hivatkozik a Büntető Törvénykönyv (a továbbiakban: Btk.) 177/A.§ (1) bekezdés rendelkezéseire, mely az alábbiakat tartalmazza: „Aki a személyes adatok védelméről vagy kezeléséről szóló törvényi rendelkezések megszegésével jogtalan

haszonszerzési célból vagy jelentős érdeksérelmet okozva jogosulatlanul vagy a céltól eltérően személyes adatot kezel, az adatok biztonságát szolgáló intézkedést elmulasztja, vétséget követ el, és egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

A panaszos véleménye szerint a feljelentést tévő két személy munkakörükénél fogva teljesen legálisan szerepelnek a nyilvánosságra hozott felvételen, illetve egyikőjük sem nyilatkozik, vagy mutatkozik a felvételen olyan formában, hogy a felvétel nyilvánosságra hozatala, jelentős érdeksérelmet okozott, okozhatott volna számukra. A panaszos szerint ezért a rendőrségnek a feljelentést el kellett volna utasítania.

A panaszos továbbá úgy gondolja, hogy a kihallgatását az a két nyomozó végezte, akik a Városházán is megjelentek, tudomása szerint azonban ők bűnügyi technikusok, helyszínelők, így az előállításával kapcsolatban nem intézkedhettek volna, de kihallgatását sem vezethették volna. Sérelmezi egyúttal azt is, hogy kihallgatásakor lefoglalták a videó kameráját és főleg azt, hogy a nála lévő diktafont is lefoglalta a rendőrség, aminek azonban egyértelműen nincs semmi köze a M-i Rendőrkapitányság által vélelmezett bűncselekményhez. Ezt a kihallgatásakor szóvá tette, de a diktafont ennek ellenére lefoglalták. A kihallgató helyiségben a kihallgatás elején a bűnügyi osztály vezetője és helyettese is jelen volt, de a közrendvédelmi osztály vezetője is többször bent tartózkodott, de ezen személyek neve nem került fel a kihallgatás jegyzőkönyvére. Később, 2010. december 21-én, előállítása után négy nappal a rendőrség házkutatást tartott a panaszos lakásán és lefoglalták a számítógépe merevlemezét. Ezen házkutatást a panaszos szerint az eljáró nyomozók nem végezheték volna el, mert a számítógéphez csak informatikus nyúlhatott volna hozzá, ők pedig nem voltak azok. A lefoglalt merevlemezről pedig nem kapott semmilyen dokumentumot. Csak a házkutatás elrendeléséről szóló határozatról kapott egy példányt, más egyéb dokumentumot nem.

A fentiek alapján, a panaszos véleménye szerint:

- indokolatlanul, és jogalap nélkül állította elő a rendőrség a Városházáról;
- indokolatlanul tartották fogva az előállító helyiségben, több órán keresztül;
- a kihallgatást végző személyek nem végezheték volna el a kihallgatását;
- a kameráját, de legalábbis a diktafonját a rendőrség indokolatlanul foglalta le;
- a házkutatás indokolatlan volt, továbbá a házkutatást végző személyek nem végezheték volna el a számítógépe merevlemezének a lefoglalását, mert nem volt arra képesítésük, és a lefoglalt merevlemezről dokumentumot kellett volna átadniuk.

A panaszos 2011. február 7-én csatolta a Szigetvári Városi Ügyészség határozatát, melyben az ügyészség a panaszos által a gyanúsítás és a lefoglalás ellen bejelentett panasznak helyt adott és rendelkezett a lefoglalt eszközök kiadásáról.

II.

A Panasztestület az előállítás foganatosításával, továbbá a bilincs alkalmazásával kapcsolatos panaszt megalapozottnak találta, míg a panasz többi pontjában az alapjog sérelmét nem tartotta megállapíthatónak. A Panasztestület állásfoglalásában alapjog súlyos sérelmét állapította meg és azt megküldte részemre. Erre tekintettel hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdésén, valamint az Rtv. 93/A. § (6) és (7) bekezdésén alapul.

III.

A panaszos a jelen panasz tárgyában korábban hozott határozat bírósági felülvizsgálatát kérte, melynek során a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletével (a továbbiakban: Ítélet) a határozatot hatályon kívül helyezte és a hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Az Ítélet indokolása alapján az új eljárás során a hatóságnak

- elsősorban arra vonatkozóan kell részletes indokolást adnia főként az intézkedő rendőrök 02030/511090/2010. id. számú jelentése alapján, hogy a panaszossal szemben, az Rtv. 33. § (2) bekezdés *b)* pontja szerinti előállítás milyen okok, indokok, körülmények folytán volt szükséges, ennek függvényében kell,
- másodsorban a kényszerítő eszköz (bilincs), a ruházátvizsgálás szükségessége, továbbá az előállítás időtartama vonatkozásában

jogi érveit kifejtenie. A hatóság a bíróság Ítéletében foglaltakra figyelemmel folytatta le az új közigazgatási eljárást a Ket. 109. § (4) bekezdése alapján.

IV.

A vizsgálat során az alábbi bizonyítékokra tekintettel állapítottam meg a döntésem alapjául szolgáló tényállást.

- a panasz és melléklete (2+3 lap);
- az intézkedő rendőrök jelentése (3 lap);
- az igazolás előállítás időtartamáról (1 lap);
- a jelentés kényszerítő eszköz alkalmazásának kivizsgálásáról (2 lap).

1. Az előállítás jogalapja, annak időtartama.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés *b)* pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható. Az Rtv. 13. § (1) bekezdés alapján a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgáltatón kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

Az előállításról és a kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló 02030/511090/2010. id. számú jelentés rögzíti, hogy a panaszossal szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdése szerint igazoltatás, a 33. § (2) bekezdés *b)* pont szerint bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személy előállítása, valamint a 31. § (1) bekezdése szerint személyi szabadságában korlátozott személy átvizsgálása – intézkedésekre került sor. Az intézkedés során a rendőrség kényszerítő eszközt, bilincset alkalmazott 9 óra 24 perctől 9 óra 52 percig az Rtv. 48. § *a)* és *c)* pont alapján önkárosítás, illetve szökés megakadályozása érdekében, a 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 60. § (4) bekezdés *b)* pontja szerint, a kezek előrebilincselésével. A kényszerítő eszköz alkalmazására a figyelmeztetés megtörtént. A rendőri intézkedés során sérülés vagy anyagi kár nem keletkezett. Az Rtv. 18. § (1) bekezdése alapján az előállított a jogi képviselőjének kiértesítését kérte, akit a rendőrség 10 óra 42 perckor telefonon kiértesített. Az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján az előállítás okáról a tájékoztató, illetve az előállítás idejéről szóló igazolás kiadásra került. Az előállító

helyiségben történő elhelyezéssel kapcsolatban az előállított a jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást megkapta, ugyanakkor ezen iratok átvételét a panaszos megtagadta (e tény hatósági tanú igazolta).

Az intézkedésekre a jelentés szerint azért került sor, mert 2010. december 17-én 08:42 órakor a polgármester telefonon bejelentést tett a M-i Rendőrkapitányságra, hogy a panaszos a polgármesteri hivatalban videokamerával felvételeket készít az ott dolgozó személyekről, valamint ugyanezen személy 2010. november 26-án már egyszer készített felvételeket a dolgozókról és azt a felvételt fel is tette a YouTube videómegosztó portálra. Ezzel az ott dolgozó személyeknek jelentős érdeksérelmet okozott. A panaszos a helyszínen elismerte, hogy e korábbi felvételekhez más nem férhetett hozzá. A polgármesteri hivatalban dolgozó személyek, akik a korábbi cselekmény sértettjeinek érezték magukat, felismerték a panaszosban azt a személyt, aki a korábbi felvételeket készítette. Mindezek alapján felmerült a gyanú, hogy a panaszos bűncselekményt követett el. Hangsúlyozza a hatóság azt a tényt is, hogy az előállítás alapjául szolgáló, az intézkedéskor tapasztalható tényekre tekintettel dönt a rendőr az előállításról, ilyen esetekben az előállításhoz a törvényben megkövetelt szabálysértés vagy bűncselekmény gyanúja nem éri, nem is érheti el a büntetőjogi, vagy szabálysértési jogi felelősség megállapításához szükséges megalapozottság szintjét. Azaz amennyiben az intézkedés során a rendőr számára komolyabb mérlegelés nélkül megállapítható, hogy az intézkedés alá vont személy magatartása a tapasztalt körülmények alapján a szabálysértés vagy a bűncselekmény elkövetésének lehetőségét nyilvánvalóan felveti, ez kellő alapot szolgáltat az előállításra.

A jelentés alapján a hatóság megállapítja, hogy a panaszossal szemben felmerült a korábban elkövetett bűncselekmény gyanúja – figyelemmel arra is, hogy a birtokában levő hang- és képrögzítésre szolgáló berendezés tárgyi bizonyítási eszköz jellege valószínű volt –, ezért a rendőri vezető jogszerűen döntött a panaszos előállítása mellett. Az előállítást indokolta az a tény is, hogy a feljelentés tárgyát képező cselekmény megismétlésének lehetősége is felmerült az intézkedés idején. A bejelentés szerint ugyanis a panaszos ismételten kép- és hangrögzítésre alkalmas berendezést tartva magánál jelent meg, és azoknak a képviselő-testületi ülésen kívüli használatától, majd az ott készült felvételek újabb közzétételétől ésszerűen tartani lehetett. Az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pont csak a mérlegelhető előállítási okot szabályozza, azonban a cél tekintetében e jogszabályhely nem tartalmaz rendelkezéseket (azaz, hogy az előállítás során mely rendőrségi feladatokat kell elvégezni, lehetséges-e a bűnismétlés miatti preventív indok mérlegelése az előállításról való döntés során), így a jogszabály rendszertani értelmezése alapján ítéltető meg az arányosság kérdése. Amennyiben a korábban elkövetett bűncselekménnyel gyanúsítható személy az intézkedés idején a bűnismétlés lehetőségét felvető cselekményt folytat, és az elkövetéshez szükséges, vagy az azt könnyítő eszközt magánál tartja, úgy a közrend, közbiztonság védelme céljából a rendőr köteles az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján intézkedni mások joginak védelme érdekében (azaz az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontját alkalmazni). Indirekt módon közelítve a kérdéshez, a rendőr az előző mondatban hivatkozott köteletségét nem teljesítette volna a rendeltetésének megfelelően, ha fellépése során nem állította volna elő a panaszost az ésszerűen vélelmezhető újabb jogsértés megelőzése érdekében.

Ezért amellet, hogy az előállítás kellő jogalappal történt, azt a fent kifejtett preventív célra tekintettel is arányosnak minősítem.

A rendőri szerv a hangfelvételeket már nem tudta a Panasztestület rendelkezésére bocsátani, figyelemmel arra, hogy azok az Rtv. 42. §-a alapján 30 nap elteltével törlésre kerültek.

Az előállítás időtartamáról kiállított igazolás szerint a panaszos 9 óra 24 perctől 13 óra 40 percig (4 óra és 16 perc időtartamban) volt a személyi szabadságában korlátozva. Az igazolás szerint „lelki” sérülése és panasza keletkezett.

A vizsgált büntetőeljárás során kronológiailag az alábbi nyomozási cselekmények végrehajtására került sor a panaszos előállítása során:

A titkárnő kihallgatása 9 óra 45 perctől 10 óra 42 percig;

A biztonsági őr tanúkihallgatása 9 óra 46 perctől 10 óra 40 percig;

A másik biztonsági őr tanúkihallgatása 10 óra 49 perctől 11 óra 15 percig;

A panaszos gyanúsítottként történő kihallgatása 12 óra 38 perctől 13 óráig;

A panaszostól lefoglalás végrehajtása 13 óra 5 perctől 13 óra 23 percig.

Ezen idő alatt a panaszossal szemben a személyes szabadságot korlátozó formanyomtatvány, a kényszerítő eszköz alkalmazásának kivizsgálásáról szóló jelentés, az igazolások, a jogokról történő tájékoztatások iratainak elkészítése, kihirdetése átadása is lezajlott. A kifejtettekből az is kitűnik, hogy az eljárási cselekményeket több nyomozó párhuzamosan végezte.

Az előállítás időtartama az elvégzett nyomozási cselekményekre és adminisztrációs munkákra tekintettel nem haladta túl a szükséges mértéket, így az jogszerű és arányos volt.

2. Ruházat átvizsgálás.

Az Rtv. 31. § (1) bekezdés alapján, akivel szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedést foganatosítanak, annak ruházatát a rendőr a támadásra vagy az önveszély okozására alkalmas tárgy elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja. A törvényi rendelkezésre tekintettel a rendőr a személyes szabadságában korlátozott panaszos ruházatát az előállítás biztonságos végrehajtása érdekében jogszerűen vizsgálta át.

3. Bilincs alkalmazása.

Az Rtv. 48. § a)-d) pontjai szerint a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy önkárosításának megakadályozására, támadásának megakadályozására, szökésének megakadályozására, ellenszegülésének megtörésére. E törvényi rendelkezés célja a rendőri intézkedés során a szükségesnél nagyobb kockázatok, sérülések megelőzése, az intézkedés eredményességének biztosítása. Ezért a törvény céljával ellentétes eredményre vezetne az a gyakorlat, amely azon az értelmezésen alapulna, hogy a bilincs alkalmazásához minden esetben be kellene várni a rendőrnek a szökés, a támadás, az önkárosítás, vagy az ellenszegülés megkísérlését, esetleg megtörténtét, és csak ezek elhárítását, megszakítását követően alkalmazhatná ezt a kényszerítő eszközt.

Ilyen gyakorlat kialakítása nyilvánvalóan nem volna összhangban sem a jogalkotó céljával, sem az Rtv. 15. §-ban megfogalmazott arányossági követelménnyel, sem pedig az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezéssel, mely szerint a „rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

Amennyiben ugyanis a rendőr minden esetben be kellene, hogy várja a támadás megtörténtét, az azt is jelentené, hogy annak letörésére már további kényszerítő eszközre is nagy valószínűséggel szükség lehet, az sérülést is okozhat a panaszosnak, akár a testi kényszer alkalmazása, akár vegyi eszköz vagy más kényszerítő eszköz alkalmazása során. Tekintettel arra, hogy előre a támadás szándékát biztosan kizárni soha nem lehet, ezért amennyiben a rendőr úgy ítéli meg, hogy a bilincs alkalmazásával tudja a kényszerintézkedést

biztonságosan foganatosítani, úgy jogszerűen alkalmazza, kizárva ezzel a támadás és a komolyabb sérülés lehetőségét is. Emellett a személyes szabadságában korlátozott panaszosnak tovább lényegi korlátozást nem jelent, hogy a szándékaival ellentétes helyre történő szállításakor kezeit egymáshoz rögzítve ül a szolgálati gépjárműben.

A fent kifejtettek alapján a megelőzési célzat szükségszerűen azt is jelenti, hogy a bilincselés alkalmazása révén elmaradt támadás bekövetkezhetősége (annak meg történése hiányában) ad absurdum bizonyítás tárgyát nem képezheti. Arról csak vélemény, vélelem alakítható ki (így pl.: ha a panaszos eddig csak a biztonsági őrökkel szemben tanúsított kisebb-nagyobb fizikai erő kifejtéssel járó ellenszegülést, rendőrökkel szemben eddig nem, akkor ezt soha nem is fogja megtenni), ami a hatóságnak azonban nem feladata, és szakmailag elfogadhatatlan, felelőtlen következtetés volna. Nem hagyható figyelmen kívül ugyanis az a tény, hogy a rendőr, mint az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv hivatásos állományú tagja, a közrendet, közbiztonságot sértő, vagy veszélyeztető, tehát jellemzően jogsértő cselekményt sok esetben szándékosan, akár ismételten elkövető személyekkel szemben intézkedik.

A rendőri feladatellátás során szerzett szomorú tapasztalatok alapján az ilyen alaptalanul jóhiszemű következtetések vezetnek a legtöbb esetben akár a rendőr, akár az intézkedés alá vont személy sérüléséhez, esetlegesen tragédiához. Ezért a hivatkozott törvényi rendelkezések fent kifejtett értelmezése alapján megállapította a hatóság, hogy a panasz bilincselésre vonatkozó részében alaptalan.

4. Egyéb panaszok.

A panasznak a kihallgatás, a lefoglalás és a házkutatás tényére vonatkozó részének érdemi vizsgálata nem tartozik a jelen eljárás hatálya alá. A panasz ezen részének vizsgálata a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 196. § (1) és (6) bekezdése alapján a nyomozást felügyelő ügyész hatáskörébe tartozik. A panaszt ezen témakörben az illetékes ügyész határozattal már elbírálta.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntöttem.

IV.

A Panasztestületnek az előállítás, a ruházátvizsgálás, és a bilincs alkalmazásának jogszerűsége vonatkozásában kialakított álláspontjával a határozat III. részében foglalt indokok alapján nem értek egyet. A Panasztestület álláspontjával minden egyéb tekintetben egyetértek.

Határozatom az alábbi jogszabályokon alapul:

- a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény XII. fejezet 54. § (1) és (2) bekezdése, 61. § (1) bekezdése;
- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 326. § (7) bekezdése, 330. § (2) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100.§ (1) bekezdés *a*) pontja valamint a (2) bekezdése, a 109. § (1) és (4) bekezdése;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 2. § (1) bekezdése, 13. § (1) bekezdése, 15. §-a, 18. § (1) bekezdése, 31. § (1) bekezdése, 33. § (2) bekezdés *b*) pontja és (4) bekezdése, 42. §-a, 48. § *a*)-*c*) pontja, 92. § (1) bekezdései, a 93/A. § (6), (7) és (9) bekezdései.
- a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet 60. § (4) bekezdés *b*) pontja;
- a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 196. § (1) és (6) bekezdése.

A jelen eljárásban hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdés *b*) pont *ba*) alpontján, valamint a 93/A. § (6) és (7) bekezdésén alapul.

Budapest, 2013. május 10.

Papp Károly r. vezérőrnagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány